

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně **M. K.**, zastoupené Mgr. Petrem Miketou, advokátem se sídlem Ostrava 10, Jaklovecká 18, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR** se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.3.2013, sp. zn. SZ/484/2013/9S-MSK, č.j.: MPSV-UM/3917/13/9S-MSK, o dávku v hmotné nouzi **příspěvek na živobytí,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Advokátu Mgr. Petru Miketovi **s e** odměna za zastupování žalobkyně **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21.3.2013, sp. zn. SZ/484/2013/9S-MSK, č.j.: MPSV-UM/3917/13/9S-MSK žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě ze dne 1.2.2013 č.j. MPSV-

UP/613336/13/HMN, kterým nebyla žalobkyni přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí. Uvedené rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že částka příjmu žalobkyně za rozhodné období ve výši 5.242,- Kč po odečtení přiměřených nákladů na bydlení, které činily 1.573,- Kč, není nižší než částka živobytí ve výši 3.410,- Kč.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, ve které uvedla, že se rozhodnutí opírá o nepravdivé důkazy a že zákon o hmotné nouzi je diskriminační pro osoby, které mají faktický příjem 5.275,- Kč, kdy z tohoto příjmu nelze ušetřit na regulační poplatek 30,- Kč a proto byla rozhodnutí vydána v rozporu se skutečností a to obdrženého příjmu. V jejím případě nelze řešit lékařské ošetření tím, že se bude zadlužovat. Je osobou se zdravotním postižením již od tří let věku, že od roku 2008 byla zbavena nároku na ošetření při dušnosti a další a že byly navíc zrušeny léky, které užívala 3x2 tablety (Syntophylin) dlouhodobě od útlého věku. Jejím příjmem je invalidní důchod pro invaliditu I. stupně ve výši 5.275,- Kč. Po úhradě nájmu bytu ve výši 2.510,- Kč, elektřiny ve výši 650,- Kč, plynu 120,- Kč, odpadu 39,- Kč, telefonu ve výši 600,- Kč a průkazky dopravního podniku ve výši 441,- Kč jí zbývá 30,5 Kč na jídlo, ošacení, hygienu a další. V roce 2008 měla velké bolesti pravé nohy a byla nucena navštívit lékaře se žádostí o pomoc. Lékař jí sdělil, že až zaplatí 30,- Kč tak jí dá injekci proti bolesti. Protože je neměla, byla ošetřena až na pohotovosti v nemocnici a byla nucena zadlužit se na 90,- Kč. Poté, kdy jí byla ukončena pracovní neschopnost, byla nucena se zaevidovat na úřadu práce a podpora v nezaměstnanosti činila 119,- Kč měsíčně. V této evidenci je doposud a práce pro ní není žádná. Lékaři jí bylo řečeno, ať si požádá o papír na ošetření, tedy rozhodnutí, kterým se prokáže, aby nemusela hradit poplatek 30,- Kč. Musela čekat na rozhodnutí, které bylo posléze vydáno a proti kterému podává žalobu. Žalobkyně dále v žalobě namítala, že jí zákon oproti jiným osobám znevýhodňuje, její příjem je 5.275,- Kč, po úhradě za bydlení ve výši 3.319,- Kč jí z příjmu zůstane 1.956,- Kč, tj. 65,20 Kč na celý den. Žalobkyně žádá o pomoc ve vydání rozhodnutí, že nemusí hradit 30,- Kč poplatek ani 90,- Kč za poplatek u lékaře v případě nutného ošetření.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby žalobkyně jako nedůvodné.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 21.3.2013, sp. zn. SZ/484/2013/9S-MSK, č.j.: MPSV-UM/3917/13/9S-MSK, z připojeného správního spisu Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě, kontaktní pracoviště Ostrava a správního spisu žalovaného a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu správního orgánu I. stupně vzal krajský soud za prokázáno, že žalobkyně uplatnila žádost o příspěvek na živobytí dne 30.1.2013. Podle dokladu o výši měsíčních příjmů za období říjen, listopad a prosinec 2012 pobírala invalidní důchod I. stupně ve výši 5.188,- Kč měsíčně a v témže období obdržela podporu při rekvalifikaci ve výši 119,- Kč. Spis dále obsahuje informace o užívaném bytu žalobkyní a nájemní smlouvu ze dne 1.4.1999 a doklady týkající se poplatků na dodávky elektřiny, plynu, vody a tepla i dalších poplatků spojených s užíváním bytu. Podle rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě ze dne 1.2.2013 sp. zn. SZ/30318/2013/HMN, č.j. MPSV-UP/61336/13/HMN nebyla žalobkyni dávka příspěvek na živobytí přiznána s odůvodněním, že částka jejího

příjmu 5.242,- Kč po odečtení přiměřených nákladů na bydlení ve výši 1.573,- Kč není nižší než částka živobytí osoby 3.410,- Kč. Součástí správního spisu je podané odvolání žalobkyně, o kterém jak shora uvedeno, rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Podle ust. § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů se osoba nachází v hmotné nouzi, jestliže její příjem po odečtení přiměřených nákladů na bydlení nedosahuje částky živobytí, přičemž si tato osoba nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejich základních životních podmínek je tak vážně ohroženo.

Podle ust. § 21 odst. 1 téhož zákona nárok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi podle ust. § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.

Podle ust. § 9 odst. 1 písm. c) citovaného zákona se za příjem považuje pro účely tohoto zákona 100% ostatních započitatelných příjmů podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou příspěvku na živobytí.

Podle ust. § 10 odst. 2 téhož zákona rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem v případě podání žádosti o dávku, je u opakujících se dávek období 3 kalendářních měsíců předcházejících aktuálnímu kalendářnímu měsíci, tj. měsíci v němž byla podána žádost o tuto dávku.

Se zřetelem k těmto citovaným zákonným ustanovením a výše uvedeným údajům obsaženým ve správním spisu prvoinstančního správního orgánu bylo rozhodujícím obdobím žalobkyně měsíc říjen až prosince 2012, přičemž průměrná částka vyplacených invalidních důchodů s připočtením podpory při rekvalifikaci činila celkem 5.242,- Kč. Od tohoto příjmu byla odečtena částka přiměřených nákladů na bydlení podle ust. § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, podle kterého se za přiměřené náklady na bydlení považují odůvodněné náklady na bydlení, nejvýše však do výše 30% příjmů osoby. V případě žalobkyně činí tyto náklady 1.572,72 Kč, tj. 30% z částky 5.242,- Kč. Příjem žalobkyně rozhodný pro posouzení nároku na příspěvek na živobytí činil tedy 3.669,- Kč. V rozhodném období činila částka živobytí 3.410,- Kč (jakožto rozdíl existenčního minima navýšeno o plnou částku rozdílu mezi životním a existenčním minimem), a protože tato částka je nižší než celkový výše uvedený příjem žalobkyně, žalobkyni nárok na příspěvek na živobytí nevznikl se zřetelem k výše citovanému ust. § 21 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb.

Ze shora uvedeného plyne, že zákon č. 111/2006 Sb. ve znění pozdějších předpisů váže nárok na příspěvek na živobytí na splnění stanovených podmínek, jimiž jsou výše příjmů žadatele o tento příspěvek, výše nákladů na bydlení a částky živobytí. Posuzování těchto podmínek je tedy zákonem dané a platí bez rozdílu pro všechny kategorie občanů. Nelze tedy souhlasit s žalobní námitkou, že uvedený zákon je pro určitou skupinu občanů diskriminační, resp. že je znevýhodňuje. Jestliže žalobkyně v žalobě namítala, že se napadené rozhodnutí opírá o nepravdivé důkazy, pak v tomto směru žádný z těchto důkazů blíže neoznačila a nespecifikovala důvody jeho nepravdivosti. Domáhala-li se žalobkyně po správním orgánu a posléze i

v podané žalobě vydání rozhodnutí, že nemusí hradit 30,- Kč poplatek ani 90,- Kč poplatek u lékaře v případě nutného ošetření, tomuto návrhu krajský soud vyhovět nemohl už proto, že v této věci není pravomocný. Regulační poplatek pojištěnec s ohledem na ust. § 16a odst. 2 písm. d) zákona č. 48/1997 Sb. v platném znění neplatí pojištěnec, který se prokáže rozhodnutím, oznámením nebo potvrzením vydaným orgánem pomoci v hmotné nouzi o dávce. Protože však žalobkyni dávka pomoci v hmotné nouzi přiznána nebyla, nemohl jí toto potvrzení vystavit ani správní orgán.

Soud vzhledem k výše uvedenému a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou, rozhodoval v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení přiznána, neboť žalobce nebyl úspěšný a žalovaný toto právo ze zákona nemá (ust. § 60 odst. 2 s.ř.s.)

Ustanovenému právnímu zástupci žalobkyně odměna za zastupování žalobkyně přiznána nebyla, neboť podle obsahu spisu právní zástupce žalobkyně žádný úkon právní služby v této neprovedl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 8. října 2014

JUDr. Petr Indráček
samosoudce